

୨୯୨୫୦୦

କୁତ୍ତିରିଣେବାଟୁ

ഒ ദ ച ത ഓ

അന്നകത്താവ് :

മുത്തിരിങ്ങോട്ട് വേദഗ്രാതംഗവുതിരിപ്പാട്ട്

Publishers:

THE KERALA BHANU PUBLISHING HOUSE,
PATTAMBI. (S. Malabar)

1110 മിറ്റനം

മംഗലോദയം അസ്സ്; ഉഴുവെച്ചതു.

ക്കന്നാംപതില്ലു്—കോപ്പി മുണ്ട്
(പക്ഷ്യവകാശം രൂമകര്ത്താവിൻ്റ്)
വില നാഡണ.

അവതാരിക

അവതാരികയും അവതാരിക പറയുന്നതു വളരെ അംഗതമായും അരസികമായും തോന്നാം. എന്നാൽ കരിവതാരികാകാരൻ അധികാരിക്കുന്നതു കത്തവ്യം അസാദ്ധ്യമായും അനാവശ്യമായും കണ്ണാൽ എത്ര ചെയ്യും? തൊനിവിടെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു ശ്രീമാൻ മുത്തിരിഞ്ഞാട്ട് ഭവഗ്രാതൻ നന്ദുതിരിപ്പാടവർക്കേണ്ടി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉച്ചര്യാസങ്ങളും സഹജമായി സഹജമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്! സാമിത്രലോകത്തിൽ അനന്ത്രണ്ടലഭ്യതിഷ്ഠയും, അന്ത്രാഭ്യരംഘണ്ടിച്ചും നേടിയ “അട്ടപ്പുന്നീരു മകൾ”, “പുക്കലു” എന്നീ പുന്നുകരത്താണ്ടിടെ കത്താവാണ് ശ്രീമാൻ നന്ദുതിരിപ്പാട്; ഈ പുന്നുകത്തിലെടുത്തിയ ഉച്ചര്യാസങ്ങളാണ് വെട്ട്, കേരള ത്തിലെ കനാംകിട മാസികാവത്രാഞ്ചൗരിൽ കനാംസമാനലക്കരിച്ച്, സകലക്കും ആത്മമനിർപ്പതിയേ കി ചാരിതാത്മ്രമഞ്ചവയാണ്. വിന്ന തൊനെന്നെതാനവതരിപ്പിക്കുവാനാണ് പോകുന്നതോ? കിന്നമായ സാമസിക്കും! ശ്രീമാൻ ഭവഗ്രാതൻനന്ദുതിരിപ്പാട് എന്നെന്നു അട്ടത്തെ കൈ ബന്ധുവാണ്; തൊൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിമ്മലഫയത്തിൽ ലഭ്യപ്രവേശനായ കൈ എഴുിയ ആത്മസൗഖ്യത്താണ്; മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തെ തൊനെന്നെന്നു കൈ ആചാഞ്ചനായിട്ടിട്ടും വരിച്ചിട്ടുണ്ട് തത്താദ്ദേശനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുന്നുകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എന്നു പേന്നും പേരെഴുത്തും കൈ വിധത്തിലും അഥമല്ല. എക്കിലും ഇതിൽനിന്നൊന്നും തൊൻ പറിക്കുന്നാലും: ആത്മസൗഖ്യം എത്തെല്ലിമല്ലോ ഉയരച്ചിട്ടെങ്കന്ന!

നാം പച്ചുംളം നമ്മുടെ യുത്തഗതിയിൽ കാണാവാ
നാം നോക്കാവാനം മറന്നാലോകനാ ചില ജീവിതവരങ്ങളും
ഞ്ഞേ; തതപ്രാണം ഞ്ഞേ. സുവർത്തിൽ കൊതിയും മതിയും
ചെലുത്തി കൂതുകന്തംമറിയുന്ന നാം ധമാത്മമായ സു
വം ദിവത്തിലാണ് കിടക്കുന്നതെന്ന മനസ്സിലാക്കാറില്ല.
വിജയത്തിനു കൊടിക്കുറ പരപ്പിച്ച കാമളിമുത്തുന്ന നാം
പരാജയത്തിന്റെ സൈന്യമായും ഹരിതപ്രവും മരശകയാ
ണ്. സേപ്പള്ളമായ ജീവിതചരണത്തിൽ കൂതുകികളായ
നാം പ്രതിബന്ധാത്തിന്റെ പ്രഭാവമറിയാറേ ഇല്ല. അതാം
നത്തിന്റെ ഭാവിതാനന്തരത്തിൽ ഉന്നംവെള്ളുന്ന നാം അ
ജനാനത്തിലെ ആ പരമസുവമനഭവിജ്ഞാനില്ല. സന്ദേ
ഷത്തിന്റെ മയക്കപണിയ്ക്ക് അടിമപ്പെട്ട നാം ഭാരിദ്വൃത്തി
ന്റെ മനോഹാരിത ശ്രിയ്ക്കുക പതിവില്ല. അതേ, നാം
ശ്രദ്ധപത്രകാരണമായും, ശാപവിഷയമായും കണക്കാക്കുന്ന
പച്ചത്തിനാം ഒരു മറുപുറഞ്ഞേ; അമഹാത്മി മറുപുരങ്ങളുടെ
ചില ചിത്രങ്ങളാണ് ശ്രീമാൻ വേദരാതന്നന്നുതിരിപ്പും
എ ഇതിൽ പരാത്മാരിയ്ക്കുന്നതും

“മാവി”യെ നാം തെള്ളുമാഡരിയ്ക്കാറില്ല. അതിന്റെ
മാനനിയൽ നമ്മക നിന്തുകൾമില്ല. അതിനു സപിഡേഷങ്ങൾ
ഉം ചില സാല്പുതകളും; അതിനു വ്യക്തിഗതമായ
കരപരിമാണ്ടതയും; അതിനു ജീവിതങ്ങളാട്ടും ഒരു മ
ഹൽസൈൻമുണ്ടും ഇതുകൂടാം നന്നുതിരിപ്പും നമ്മകും അ
നഭവദേഹത്തിന്തന്നു.

“നിരാശത്”യുടെ നിമ്മലഭാവം കാണാതെ നാമ
തിനെ കണ്ണടച്ച കററം പറയാറുണ്ട് അതുമായി സാമ

ചന്തು ಪಲಿಜ್ಞತಿತೆ ಎನ್ನ ಪ್ರಾತಮಿಜ್ಞಾನಿಕ್. ಎನ್ನಾಗೆ ಅತಿಗೆಂದ ಅರಂತದ್ವಾರೆಯು, ಅಯ್ಯಷ್ಟುಗಾಂಭೀರ್ಯು, ಅರುತ್ವಾ ಇಂಳಬವ್ಯಂ ನನ್ನತಿರಿಪ್ರಾಟ ನಾಡಿಕೆ ಮೊಲ್ಲುಪ್ರಾಣಿತಿತ್ವ ತಂಡೋಪಂ “ಅಂತೆ! ಇಂತಿಗಣಯೋ!” ಎನ್ನ ನಾಮಾವರಣ ಪೋಹನಾ!

“ಮಡಿ”ಯ ನಾಡಿಕೆ ವಲಿಯ ಪೆಟಿಯಾಣಿ ಮಡಿಯನೆ ನಾಡಿಕೆ ವಲಿಯ ಪ್ಯಾಶ್ಚಾರಾಣಿ. ಇತ್ತಾಗಲವಳಿಸ್ತಿರುವುಂಟಾಗಿ ಗಣಾಯ ಪ್ರಾಮಾಂಕಿಕವಿಲ್ರಾಲಯಾಲ್ಪುರಾವಕಣಾರ್ಥಿತರು, ಅರುತ್ವಾಪರಮಾ ತೆರುಹಕ್ಕು ಈಂಜಿನಿಯರ್ ಮ್ರಾತಿರಂದಿರುವರೆ ಸಕುಲತಂ ಅರುತ್ವಾ ಗೆ ಈ ಪಕ್ತಪ್ರಾಯಿವೋಲೆ ಪಾಣಿನೆ. ಎನ್ನಾಗೆ ಅನ್ನ ಮಡಿ ನನ್ನತಿರಿಪ್ರಾಣಿಗೆಂದ ಮಂಜಿತಿರಲಾಗು ಮಜ್ಜಿನಂಚೆಷ್ಟು ವತಂಡೋಣಿಜ್ಞಾನಿ, ಎನ್ನಾಗೆ ರಸಿಕತಪವ್ಯಂ, ಪ್ರಾರ್ಥಣಿಕರತ್ವ ವ್ಯಂ ಮಹತಪವುಮಾಣಿ ಪ್ರಾಣಿಗಾತ್ರಿ!

ಉಪಚಾರಮೊಯತ್ತಿಗೆರೆ ಉರ್ಧ್ವಕೀರ್ತಿಕೆಯ ನಾನ್ಯ ಎಂಬಲ್ಲಿ “ಮನೋರಾಜ್ಞ” ತರೆ ಡಾರ್ತಿಯಿರೆ ಈ ಪಕ್ತದೇ ಮಾಯಿಕ್ಕಿರುವೋಲ್ಪಂ ಚಿಗ್ರೀಕಿರಿಜ್ಞಾನಾ. ಈ ಮನೋರಾಜ್ಞಕಾರಣ ಎನ್ನಾವೆಚ್ಚಾರು ಅರಂಬಂ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕಮಾಯಿ ಕಣಿಕಾಂ ಕೊಳ್ಳಿಂತೆ ಈ ಸತಪ್ರಾಣಾವೋಲ್ಪಂ ನಾಂ ವಿಯಿಶ್ವ ವಿಂಡ್‌ಬಣಿಕ್. ಎನ್ನಾಗೆ ಇಂ ಪ್ರಾಪಣಿ ಇತ್ತಿತ್ತಾತ್ತಿಂ, ಮೆಲಿತ ನಿಳ್ಳಿವಾಗಂ, ನಣಿಜ್ಞಿವಾಗಂ ಪೋಹಿಗಾತ್ರಿ ಮನೋರಾಜ್ಞಾರ್ಥಕ ಅಂಗಿಂಧಿಪ್ರಾಣಿಗಿಲಾಭಿಣಾಗು ನಾಜೀತೆ ಎನ್ನಿತ್ತೆ ಎನ್ನಿತ್ತೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಲಾಕಣಾಣಿಕ್? ವಾಸ್ತವತ್ತಿತೆ ಇಂ ಮಹಿಂ ತಪತ್ತಿಗಾಂ ಈ ಮನೋರಾಜ್ಞಕಾರಗೆಂದ ತಾತ ಚೆಷ್ಟಿಗಾ ಸೆ ವಾಗಂ, ಸೆಪರಿಸಿಗಾಯ ಈ ಪ್ರಾಪಣಿಕಗೆಂದ ಉಟಲಿಗೆಂದ ತಿಂಗಣಾಪಂ ಸ್ವಾಮತತರವ್ಯಂ ವಿಹೃತರವುಮಾಣಿಕ್. ಅರ್ಥಂ,

നന്മ്യതിരിപ്പാട് കാണിച്ചു തങ്ങോടെ നമ്മക്ക നോഭപ്പ് മാവുന്നാലുള്ളൂ.

II

പാശ്വാത്രസാഹിത്യങ്ങളിൽ സപ്താദ്ദേവന്റൊപ്പം അദ്ധ്യാത്മിക എഴുന്നല്ലോ (Essays) എന്നായ തരം പ്രസ്ഥാനവിശേഷമണ്ഡ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ട് മുതല്ലുാംഭിച്ചു്, അതു് ഇന്ന ബാ പ്രദിവമായി അഭിപ്രായിപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതെത്രയും സുന്ദരമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണ് അതിന്റെ അക്കൗണ്ടി മായ ഭാവം ഗഭ്രകവിതയാണ്. അതുംഗലസാഹിത്യത്തെ സ്ഥാപിച്ചു് എൻ്റെ പരിമിതപരിജ്ഞാനത്തെ മാനം ദണ്ഡാക്കിപ്പുംകയാണൊക്കിൽ, ആ സാഹിത്യശാഖയും നാഡിച്ചുവോയാൽ അതിലെ ഗഭ്രസാഹിത്യം ഒരു വിധി ത്തിൽ തുറന്നേംമായെന്നാകുടിപ്പുറയാം. നമ്മുടെ ഭാഷ കിലിനാം ആ പ്രസ്ഥാനം വളർത്തേണ്ടതായിട്ടാണിരി ക്കുന്നതു്

പാശ്വാത്രാദൾത്തെ അരനകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സപ്താദ്ദേവന്റൊപ്പം സിതിക്കാണ് ഈ “മറുപ്പു” തതിലുള്ളതെന്ന പറക്ക വയ്ക്കു. ഇതു് അരനകരണാംഗമില്ലാത്തതും, അരനകരണാംഗാല്ലെന്നും അരനകരണാംഗമില്ലാത്തതുമായ ഒരു സപ്താത്രസാഹിത്യപ്രവാഹമാണ്. എക്കിലും മുൻപറഞ്ഞത് സാഹിത്യശാഖയുടെ നവീനമാനുകക്കളോട് ഇവയ്ക്കു് എതാണോയു സാദ്ധ്യം ദശ്യമാണ് റാസ്പർ, ചെന്നുറ്റൻ, ഹില്ലേർബെംഫ്രോക്ക് തുടങ്ങിയ ഉപന്യാസകത്താക്കളിടെന്നെന്ന ചില നവീനനാ പന്നംസങ്കാരം ഇതുകൂടാക്കം സംഘര്ഷമില്ലെങ്കിൽ സാമോദിക്കുമെങ്കിലുമ്പോൾ

സപ്ത്രൂദാപര്യാസങ്ങളിടെയെന്നല്ല, കവിതയുടെ
യാക്കമാനംതന്നെ ജീവൻ കീടക്കുന്നതു് ആത്മാത്മയിലും
ബന്ധം പ്രസിദ്ധവിമർക്കായ കാർബലേൽ പരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്
ഈ കവിയുടെ ആത്മാത്മയും എന്നവെച്ചാൽ സ്പാനം
വരസിക്കപ്പെടാണ് അതില്ലെങ്കിൽ കവിത കവിതയല്ല;
നുത്രിമതപത്രിന്റെ വൾക്കരണവന്നുവില്ലെങ്കിൽ മാത്രം
മാണ്. ഈ ഘന്തുകത്തെല്ലംബന്നിച്ചിട്ടെന്നോളം, ഇതിൽ
പ്രതിപാദിത്തങ്ങളായ സകലവസ്തുതപ്രങ്ങളം നന്ദുതിരി
പ്രാടിന്റെ സ്പാനംവെളുംയിൽത്തന്നെ വാത്രംണ്ണായവ
യാബന്നും അദ്ദേഹത്തെയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിത
തെരയും നല്ലപോലെ അഭിയന്ന എന്നില്ലെ നല്ലപോലെ
അറിയാം. ആ ഒരു ഹണ്ണമാണ്—അഭ്യന്തരംമായ ആ
ആത്മാത്മതാഹണ്ണമാണ്—ഇതുകൾക്കിട്ടു ആക്ഷംക്കപ്പെ
വും തന്നെയതപ്രവും നൽകിയിരില്ലെന്നതു്

ഇംഗ്ലീഷിലീ ശല്യകവിതയെഴുതുകയെന്നതു് ഒരു ചില്ല
റ പണിയല്ല. തെളിഞ്ഞെന്ന വാസന; തിക്കണ്ണ വാണി
ത്രും; അഴമേറിയ ചിന്താശക്തി; കലപ്പിട്ടിംഗാത്ത കലാഭ്യാ
ധം; അവിന്റെമായപരിനുമസക്തി—ഇതുകളിടെയെല്ലാം
സുഖസമേളനത്തിൽനിന്നേ ഇതു മുള്ളുകയുള്ളൂ. ഇതി
ലോരോന്നിലും എങ്ങിനെ സന്ദാനമുതമായും, എത്ര
സംസിക്കപ്പെന്നോടുള്ളടക്കിയും, എത്ര തന്നെയതപ്പെന്നോടുള്ളട
ക്കിയും നന്ദുതിരിപ്പാട്ടേ ഫലിതം, കവിത, തത്പരിചംഡം,
സാരോപങ്ങം എന്നിവ വരുത്തിയിരില്ലെന്ന!

ഇതിലെ ഭാഷയെല്ലാറി എന്നൊന്നു പറവാനാണ്!
“സരസം, മസുണ്ണം, മനോഹരം, സരളം, ചാക, ശഭിര

മരുതം” തുടങ്ങിയ കരാറാ വിശ്വേഷണത്തിനാം, അതി സ്നേഹാംഖൂടിയിട്ടും നന്ദതിരിപ്പാടിക്കെൻ്റെ ഭാഷയുടെ വി സ്വിൽ നില്ക്കുവാൻ ശക്തിയില്ല. അതിക്കെൻ്റെ ഭംഗി, അതിക്കെൻ്റെ ശാംഭിഞ്ഞും, അതിക്കെൻ്റെ അക്കഷ്മകതപം, അതിക്കെൻ്റെ വിസ്മയകതപം—എല്ലാം കൂദ വേരെയോണ്! ഈ ക്രയ ശ്രേണി നമ്മുടെ സംഘമിന്ത്യത്തിൽ അക്ഷംതനെന്നയും അലബ്യുചുവ്വുമാണ്!

സ്ഥിരമാത്രമാക്കുളായ വായനക്കാക്ക് ഇതിലെ ഉ പന്നാസങ്ങങ്ങളുംകൈ ക്രയപോലെയാണെന്നു തൊന്ത്രാം. എന്നാൽ അഴംകണ്ണാലോചിഞ്ഞ സുക്ഷ്മജംഗമാക്ക്, ഇതിലെ കാരോ ഉപന്നാസവും രീതിയിലും മാതിരിയിലും അത്രുന്നതിനാണെങ്കിലും, വൈവിജ്ഞപ്പാദ്ധനങ്ങളും മാണനു ബോധിപ്പുടും. ലോകത്തെ മുഴുവൻ കാഞ്ഞത്തിലും കണക്കിലും ‘ക.ണ.സ’യിലും കാണുന്ന ക്രയ യുത്സത്തിക്കാരനു ഇരു രസിപ്പിച്ചില്ലെന്നു വരും. എന്നാൽ “കാരോ ത ഇരിലുമോരോ മലരിലും” സെഞ്ചറ്റുവും തതപവും കാണുന്ന അവധാനിലരായ യമാത്മകവികർക്ക്, ഈ ഉപന്നാസങ്ങങ്ങളുണ്ടെന്നാം കരക്ഷയാനന്നനിധിയായിത്തന്നെ വർത്തിയ്ക്കും.

തൊനിതൊക്കെ എന്തിനും, വായനക്കാരേ, നിങ്ങളോട് ധാരയാണും? ഈ തേനോലി നിങ്ങൾ സപ്രയമേവ അസ്പദിച്ചു്, അനന്തരിച്ചുകൊള്ളുക.

വെള്ളിനേഴി, | ക. എം. സി. നാരായണൻ

12—11—'10.]

നന്ദതിരിപ്പാട്.

ରୋଗୀ

മംവി

പ്രാർത്ഥ പൊഴിയ്ക്കുന്ന പനിക്കറി പാതിരാവിന്റെ മാവിയാണ്. കതിർച്ചിതുന്ന കൊള്ളിമീൻ തുരികളും നീറരു മാവിയാണ്. പുമരണ്ണളിടെ പുംതണ്ണൽ വകലി നീറരു മാവിയാണ് പച്ചപിടിച്ചു പുത്തകിടി പട്ടവേ നബിന്റെ മാവിയാണ്—മൃശക്ക കരിതേയ്ക്കുവാൻ പാതിരാവും, തുത്തു കരിവടം വിരിയ്ക്കുവാൻ തുരികളും, ഏന്യാടം വെള്ളവലിയ്ക്കുവാൻ വകലും, ഏന്തും ഉണക്കിക്കരിയ്ക്കുവാൻ പട്ടവേനലും തീരെ മനനപോയി!

മാവിയുടെ ചിത്രകലാനൈവെണ്ണും—ഹാ, അതു മനസ്സുന്റെ ജീവിതരഹലക്കത്തിൽ ആകാരമുണ്ടായി. അതു ത്രിമർമ്മനിയങ്ങളുമായ സൗഖ്യത്രാവദാം വരച്ചവെയ്ക്കുന്നു. മാവിയുടെ തയ്യർപ്പണിവിത്തു്—അതു മനസ്സുന്റെ ജീവിതപ്പുംവട്ടിന്റെ വകളും തക്കപ്പുകൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിയ്ക്കുന്നു. മാവിയുടെ മനോധരമായ മനമാസം—അതു മനസ്സുന്റെ ജീവിതമാദ്ദുത്തിൽ വെള്ളവിരിയ്ക്കുന്നു.

മംവി, മുട്ടുമായ മംവി—അന്യോന്യോ, അതിന്റെ മഹനീയത! അതിന്റെ മനോധരാരിത! മാക്കക്ക, അന്തും ആഞ്ചേരിയ അപരാധങ്ങൾായ ആർ എത്രത്തെന്ന ചെയ്യാലും, അത്യന്തശസ്ത്രിയങ്ങളായ അതിക്രമങ്ങൾായ ആർ എത്രത്തെന്ന കാണിച്ചുംലും അവരെയെല്ലാം മനമാസപൂർണ്ണം മരക്കക്ക—എന്താത്തുകൂടുമനസ്തിയാണതു്! മാവിയെ പ്പോലെ അന്തു അനന്തനബന്ധം കന്നില്ല; അന്തു കൗണ്ടു

ഇല്ല കന്നില്ല. എന്തെന്തല്ലാണ് മാവിയ്ക്കുള്ളതോ! എന്തൊരാഭിജാതുമാണ് മാവിയുടെതോ!

മാവി ലോകത്തിന്റെ ഉട്ടപ്പാണ് അതു ചൊന്നടക്കണിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് അതിവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതോ അതിവിടെ വത്തിയ്ക്കുന്നതാകട്ടെ, അതേ ചൊന്നടക്കപ്പിൽത്തന്നെ. അതേ ചൊന്നടക്കപ്പോടുള്ളടച്ചിയിടെ, അതിവിടെനിന്നും തിരിച്ചു പോകയുമില്ല.

ലോകജീവിതത്തിൽ മനസ്സുനെ മട്ടപ്പുയ്ക്കാതിരിക്കുന്നതു മാവിയാണ്. മാവിയുടെ രസതന്നുവെവദശ്വരമാണ് ഇതു ധാരയ പ്രവഞ്ചത്തിലുള്ള കാരോ സംഗതിയേയും കാരോ സാധനങ്ങളേയും തുടർച്ചമിന്നാൾ മാറ്റുള്ളടക്കതും പുതുമ പുതുനുണ്ടും. നാാം ഇന്നുവെല്ലാം അനാവേംകഴിതെത്തിനെന്നതുനെ മാവി ഇന്നേയ്ക്കു പുതുതാക്കിത്തുടരുന്നു; നാാം ഇന്നുതാക്കിത്തിന്നും മാവിയുടെ കലപ്പിശ്ശൈകളിൽ ഏതുവലിയ മധുരപദാത്മവും നമ്മകൾ കരിയ്ക്കുകയും തച്ചിയ്ക്കുന്നതിനാമാറും, എന്നു വലിയ സൗന്ദര്യവും കരിയ്ക്കുകയും കൈകളും നീതിനുമാറും. മനോജത്തെമായ മട്ടമലക്കാവും കൈ തവണയേ നോക്കാൻ തോന്നു. ചേരേതായരുമായ ചെന്താമരപ്പോയി കൈ പ്രാവശ്യമേ കാണാൻ കൊഞ്ചത്തില്ല. അഴകൊഞ്ച ചന്ദ്രബിംബം രണ്ടാമത്തെ നോട്ടത്തിൽ അഴകിളിക്കിയ ചാണകവരളിക്കായി. വിലവിടിച്ചു വെവരക്കല്ലുകൾ അം അട്ടത്തെ നോട്ട ത്തിൽ വെറും വെള്ളംരക്കല്ലുകൾ. അം ചേരാം, മാവിയുടെ മഹിമയേറിയ മായാവില്ല! എതിരില്ലാത്ത ഇന്റുജാലം!

മരജ്ഞരല്ലോം വലിയ കമ്പകാരാവുക, അരന്നോന്തും കല്പരിത്തും തുക്കിവിളിച്ചും കിടന്നലയുക, കീറപ്പഴത്തെ സ്ഥിയുട്ടു കാസിത്തതുപത്തിൽ കഴിഞ്ഞുള്ളടക്ക. ഈ സ്ഥിതി ലോകത്തിനു വന്നവേട്ടക എന്നതു വിചാരിജ്ജു നോർമാത്തനെ നിങ്ങൾക്ക് പേടിയാവുന്നീല്ല? എന്നാൽ, മരജ്ഞസമുദായത്തെ അഞ്ചിനെ കമ്പംപിടിഞ്ഞാതെ കാര്ത്തരക്ഷിച്ചതു മറവിയാണ്. എന്തും മരക്കുന്നതു കെരണ്ണംണ് നാം കമ്പകാരാകാരിരിജ്ജുന്നതു്. നമ്മും വല്ലുതെ പിടിച്ചു കല്പക്കുന്നതും കേന്നോടെ എടുത്തു വിഭാഗങ്ങളും നാതുമായ നിരവധി സംഗതികളോട് നാം നേരുട്ടിട്ടണാവാം. നമ്മുടെ തലച്ചോറിനെ ഉണ്ടിയുല്ലത്തുനാ അസം പ്രധാന സംഭവങ്ങൾ നമ്മുടെ കൈനൗജവേപ്പുട്ടിട്ടണാവാം. അപ്പോൾ ശൈലോം മറവിയുടെ തണ്ടതെ കാരാംണ് ചുട്ടപുകയുന്ന നമ്മുടെ തലമണ്ണയെ വിരാമമില്ലുതെ വീശിത്തണ്ണപ്പിജ്ജുന്നതു്. അതുപോലെ, മരജ്ഞഹൃദയത്തിലെ വെള്ളുവീറുന്ന മുന്നാളിൽ മരന്ന പുരട്ടവന്നതും മറവിയാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു ദിവസം മരജ്ഞും വെള്ളില്ലെന്നതും വേണിപ്പിജ്ജുന്നതുമായ സംഗതികളില്ലായ്ക്കാലിപ്പി; അവയെ കൈല്ലോം മരക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് നാം നീറിനീറി നാഡിജ്ജും തിരിജ്ജുന്നതു്, വെള്ളുവെള്ളു വെള്ളീറാവാതിരിജ്ജുന്നതു്. കഴിഞ്ഞുപോയ കഷ്ടപ്പാടുകൾ പിന്നേജും പിന്നേജും ഉയിരെത്തിരുന്നുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ, കുടിച്ചുതീർത്ത ചുളിവെള്ളിമരുജും വിണ്ണും വിണ്ണും നരഞ്ഞപോന്തിവരുവാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ, മുസ്യമഥഃവഞ്ഞെല്ലല്ലോം പുതിയ പുതിയ തുടം മരവാകാണിജ്ജും പുരപ്പുട്ടാൽ നമ്മു

എന്തുകാട്ടും? കൗകിൽ ചുദിയും നുണ്ടിപ്പോവുക, അംഗീകാരിൽ തലയോട് പൊട്ടിപ്പുളിയെക്ക്. ഇവ രണ്ടം തുടം തൈകഴിയ്ക്കുന്നതു മരവിയാണോ.

മരശ്ശുന്ന നേർച്ചഴി കാണിയ്ക്കുന്ന ഒരു നോതാവാണ് മരവി. കഴിഞ്ഞ കാലം കുളിച്ചുനീക്കിയും നേരിച്ചിട്ടും പിന്തിരിച്ചുനീക്കിയും മരശ്ശുന്ന എഴുപ്പും മുന്നോട്ടു നയിച്ചുകൊണ്ടപോകുന്നതു മരവിയെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു മരശ്ശുന്നില്ലാണോ. മരവികളില്ലായിരുന്നവകിൽ മരശ്ശുൾ അയാളുടെ ജീവിതമായ്ക്കുതിൽ എതിരിട്ടുന്ന കാരോ ക്ഷേപ കണ്ണിനേരായും വിലങ്ങിയ്ക്കുന്ന കാരോ പട്ടം തുറഞ്ഞു പാട്ടു തിരിക്കായും മുപിൽ മിചിച്ചുനീനേനേ! കാണുപ്പുട്ടുന്ന കാരോ ചെന്തോരപ്പുഴയിലും ചെന്തചാടി അഞ്ചാർ ചതുപ്പുപോയേനേ! കണ്ണമുട്ടുന്ന കാരോ സവത്തിനരികിലും അയാർ കാവലിയേനേ! പതിച്ച.ക്രാന്റിനെ മരവി തുടച്ചുകൂട്ടുന്നു. പട്ടക്കഴിയെ പട്ടട്ട മുട്ടുനോ.

മരവി ക്രൈസ്തവയ്ക്കു് ഒരു മതാചായ്യൻം കവിയുമാണ് സഭാചാരത്തിനാം നീതിബോധത്തിനാം അണംവും കോട്ടംതട്ടാതെ ഇതു ഒച്ചിത്രംഗിയോടും സന്ദർഭത്തിലും യോജനക്കിട്ടി പെരുമാറ്റുവാൻ മരശ്ശുന്ന പരിപ്പിച്ചതു് മാവിയായ മതാചായ്യനാണോ. അംഗീകാരിൽ മരശ്ശുൾ അമരയോടും ഭായ്യയോടും അച്ചുനോടും മകനോടും കരേ രിതിയിൽ പെരുമാറ്റമായിക്കൊ. പ്രാണയിനിയുടെ പുമേനി ചൊട്ടിത്തരിപ്പുടെ കെട്ടിപ്പുണ്ണരാണം അമമയുടെ നേക്ക് കരളിന്തു ചെക്കുപ്പുവാണം ഷുജ്ജപാദനായ അച്ചുന്ന പരമഭക്തിയോടെ പരിചിനിയ്ക്കുവാണം പ്രിയപ്പെട്ട പുത്ര

നൈ വിനേയും പിനേയും പരിലാളിപ്പിയും വാൻം മാറിമറി യാതെ പരിശീലിപ്പിച്ചതു മറവിയുടെ അല്ലോപനവാടവ മാണ്' അതുപോലെ, മറവിയുടെ കരംകക്കനു കവിത കളാണ്' മനഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ വികാരങ്ങളേയും മുഖതു രസഭ്രംബങ്ങളേയും മാറി മാറി കരിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പുന്ന തു മറവിയുടെ ഇംഗ്ലീഷിലുായിരുന്നവെക്കിൽ പ്രേയസിയുടെ സുമധുരത്രവും മാതാവിന്റെ മഹനീ യാതൃതിയും അദ്ദുന്നന്റെ അഭിവര്ഘ്യകാരവും പുറന്റെ പുഡ്ഡത്രവടിവും ക്രൈസ്തവയും ക്രൈസ്തവ്യാഥാട്ടുടി, ക്രൈസ്തവ്യാഥാട്ടുടി, ക്രൈസ്തവ്യാഥാട്ടുടി ലോകം നോക്കി കാണാമായിരുന്നു.

വാല്പക്രതിന്റെ വന്നുഭാവം മറവിയിലാണ് വിത്രു മം കൊള്ളുന്നതു' മറവിയുടെ മറവാസമേറിട്ടാണ് വാ ല്പക്രമിങ്ങനെ വെള്ളവെള്ളത്തിരിപ്പുന്നതു'. വാല്പക്രതിൽ വെള്ളിക്കുവി വലിപ്പുന്നതു, വാസ്തവത്തിൽ മറവിയുടെ ച എഴുള്ള വിരലുകളാണ്. അതിന്റെ തോഴ്കളിലാണ് വാ ല്പക്രം പടിയുന്നതു' അതിന്റെ വിരോധാത്മകിലാണ് വിത്രുമിപ്പുന്നതു'. മരക്കക—ഇതാണ് വാല്പക്രതിന്റെ മുഖം ഓവാക്രൂ. ഏപ്പിം മരക്കവാനപ്പാതെ, കന്നിനോടും മരക്ക വാൻ അതിനു വശമല്ല. നോക്കി, ഏതു പരിപക്പമാണ് വാല്പക്രതിന്റെ എഞ്ചം! ഏതു അചിക്രങ്ങളാണ് അതിന്റെ മനോഭാവങ്ങൾ! പ്രതികാരേട്ടു കരിപ്പുലും അതിന്റെ വെണ്ണ പുണ്ണ എഞ്ചയത്തിൽ കരിനിഴൽ കയറ്റാരിപ്പു. അതെന്നും പുണ്ണവിരിപ്പുന്നു ചൊന്തുക്കാ; മഹിതമന സ്ഥിതിയോടെ മരക്കം.

കൈശ്മാരത്തിന്റെ കമ്മീയതയും മറവിയിലാണ് മറവിക്കിടക്കുന്നതു് മറവിയുടെ മറദമാണെ കൈശ്മാരത്തി നേരം അപ്പുക്കതമയുരങ്ങളായ കൊഞ്ചുകളിൽ ഉണ്ട് കാണുന്നതു്. മറവിയുടെ തളിക്കെങ്കളാണോ അതു ക്രോന്തയാ മനയുടെ ക്രത്തിക്കാൽവെപ്പുകളിൽ പൂവിതറിക്കൊണ്ടി വിജ്ഞുന്നതു്. മാവിയുടെ മനോധാരിതയാണോ അതു പിന്തു വെച്ചലിന്റെ മുഖമലരിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നതു്. അതു ചെങ്കവിപ്പിക്കുന്നവിൽ ചെന്നേചെന്നിട്ടുള്ളതു് മറവിയുടെ വൈശനാളിയാണോ. അതു കാമനക്കണ്ണുകളിൽ തളിഞ്ഞുകു ടക്കുന്നതു് അതിന്റെ അഭിരാമത്പരമാണോ. അതു ക്രയന്തു ദയത്തിൽ ക്രയത്തുകാണുന്നതു് അതിന്റെ മഹിമാതിരി യഥാണോ.

അപ്പോൾ മറവിയുടെ മാറ്റാക പേരാണോ നിജ്ഞുള്ള കത. നിജ്ഞുള്ളക്കെന്നുവെച്ചുൽ മറവിക്കാരനെന്നാണെ തുംബ. ഒരു മറവിക്കാരരാൻറെ മുഖം മുഴുക്കു മറദമാസമാണോ; അകും നിരയെ അത്യുംപെട്ടു. അതുകുടെ വദനവും വാട്ടിക്കാണവാൻ അംഗാർക്ക വയ്ക്കു. അതുകുടെ കൂർക്കും കുറി തെരുകാണവാൻ അംഗാർക്ക കഴിവില്ല. അംഗാളിടെ പ്രസാദം പാറിപ്പൂരകുന്നതു് കുഞ്ഞുത്തിന്റെ നൃനിലാവത്തും അംഗാർക്കവയുടെ അനന്തരാന്തരി ക്ഷത്തിലാണോ, കോപംമയിർക്കേണ്ടുള്ളുന്നതു് കാരണ്ണത്തി നേരം കൂർക്കാരാറിലാണോ.

അതുകൂപ്പാടെ മറവി മനഷ്യന്റെ കരംചെട്ടിക്കിൽ കൂളിക്കു മൊട്ടിട്ടവിഹിയുന്ന ഒരു പൊന്നലരാണോ. അതി നേരം നൃംബനാണോ പ്രാണവായുവിനെ സുരഖിപ്പാക്കു

നാതു, അതിന്റെ പുരേതനാണ് ജീവിതചാശകതയു സുമധുരമാക്കുന്നതു

കാലചക്രം ലോകത്തെയും വലിച്ചകൊണ്ടു് മാവിയുടെ അച്ചുതണ്ടിനേയ്ക്കിടന്ന് അദ്ദൈന ചുറവിത്തിരിയുണ്ട്. മാവിയുടെ തേമാനത്തിൽ സർപ്പം നിശ്ചയം, സർപ്പത്ര നിഴ്സ്യും, പ്രത്തിയുടെ അടിക്കണ്ണു് മാവിയാക്കുന്നു. കുലാക്കശവനായ ഇംഗ്ലേഷ് കാരോ മനനത്തിനിരീയയും അടക്കിപ്പുട്ടതിട്ടിള്ളിയും മാവിയിനേലാണു് ഇന്ന് നാം പ്രത്തിയിൽ കാണുന്നതോരോനും മാവിയുടെ വികാരമാക്കുന്നു. പൂരാഛട്ടികൾ വലവുക തളിത്തുകളിക്കുന്നതും വൈക്കിളികൾ വിനേയും വിനേയും പല്ലവിപാടുന്നതും വാഹംളിത്തികൾ വീണ്ടും വീണ്ടും തിളങ്ങിവിളഞ്ഞുന്നതും. അക്കാശം അനുഭവിക്കാം നക്ഷത്രമാല കോക്കുന്നതും. അനേകം അംശുകൾ തന്റെ ശവം ചവുട്ടി മുന്നോട്ടു പോകുന്നതും മാവിയുടെ മഹത്തായ പ്രസ്തുതലമാണു്.

അതുകൊണ്ടു തോനാറുമാണിള്ളുന്നതിൽ മാത്രമാണു് — എന്നും മാവിയിൽ ജനിള്ളുക, മാവിയിൽ ജീവിള്ളുക, മാവിയിൽ മരിള്ളുക.

വിരാശത

നിരാഗത

ദ്രോക്കത്തിനു വലിയൊരു വക്കത്തു പിണയാറു ണ്ട്: അതു പലപ്പോഴും നിരാഗത്തെ വളരെ അകലെ നിന്മക്കാണേം നോക്കിക്കണ്ണാറുള്ളൂ. അതിനോടും അട്ട ത്രഞ്ചിച്ചിഡ്യാനോ പെതമാറുവാനോ അധികമായം ഇഷ്ടപ്പോടാറില്ല; പലപ്പോഴും കണ്ണട്ടിയാൽപ്പോലും ആ തുകൾ അതുവന്നാരു അകന്മാരാക്കയേ പതിവുള്ളൂ. അതിനെ കാക്കണ്ണത്രപോലും അത്രയധികം ദേപ്പോടൊടുടക്കിയിട്ടാണ്. തളിത്രഞ്ചിഡ്യാനു മനസ്സാത്മാവിനെ കരിച്ച ചാന്പലാക്കണ്ണതു് നിരാഗത്തെയുടെ തീക്കൂൾച്ചാലഭേദനു മേരു സാധാരണ ധാരണ! മേ, ലീതവായ മനസ്സുമനദ്ദേശു, നീ എന്തൊരു വിധിയാണോ! ചെമ്പനിനിരലരിനെ ചെക്കന്തുക്കൊണ്ടായി നീ തൊറിബിച്ചുവള്ളോ. നിരാഗത്തോ ട നീ കണ്ണടത്രനോള്ളൂ. അപ്പോൾ നിന്മക്ക് അതിനീൻറെ സുന്ദരങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞതുകാണാം.

നിരാഗത്തിൽ മുണ്ടാക്കേംമുള്ളമായ ഒരു പുഖടലുണ്ട് —രജനി; നിസർജ്ജസുന്ദരമായ ഒരു മുഖമലമുണ്ട് —പുന്തികൾ; കഞ്ഞികമനിയമായ ഒരു കാർക്കുത്തുക്കണ്ണുണ്ട് —തുരികൾ! ആ കളിർമ്മേനി കോരിത്തരിപ്പോടെ കനകെട്ടിപ്പുന്നരാൻ തരപ്പോട്ടാൽ, ആ തുമ്മവും നെന്തിടിപ്പോടെ കനകുകയാൻ സാധിച്ചാൽ, ആ കൈകണിക്കുന്ന തീരു കൈവിരുയലോടെ കനകെത്തപ്പിടിഡ്യാൻ കഴിഞ്ഞാൽ! —മാ! അവന്നാരു ഭാഗ്യവാനാണോ! എറു പുഞ്ചാത്മാവാണോ!

നിരാഗത മരാച്ചുവന്നുംവസിച്ചേടതേണ്ടാലോ എ സഭ്യക്കലഭ്രണ്ടങ്ങളായ അരുളുനിധികളിലെണ്ണാണ്; ഈ ശ്രദ്ധകൾ അക്കയാനാറുമങ്ങളിലെണ്ണാണ്. അതു അധികമാക്കം കൈവരത്താറില്ല. ഏതെങ്കിലുമൊരു നേരിയ അശാത്രൂവിനേൽ തുണികളിച്ചുകൊണ്ട് ജീവിച്ചവോ തന്ന അക്കംതന്നെ, എല്ലാത്തരം അതുകൊള്ളുമാറ്റ്, സാധാരണഭോക്തവിൽനിന്നും ഒരു പടി ഉയൻ്ത്, അപാര തയ്യടെ അതിർവരവിൽ, അതിനും അതുപാരം നല്കിട്ടുന്ന തിട്ടപ്പെട്ടതിക്കൊണ്ട് ജീവിജ്ഞവാൻ അതുകൈഴ്ത്തു തിൽ അവുകയില്ല.

തന്റെ അട്ടക്കൽ വരുന്ന ഏവനോട്ടം നിരാഗത, കശലോനൈപ്പണിയായ ഒരു കുടംബിനിയെപ്പോലെ ചെയ്യമാറ്റും. കറിനമാർക്കങ്ങളിൽ നടന്ന കഴച്ച കഴർക്കുള്ള സംസ്ഥാനം തലോട്ടം. നെററിത്തെത്തിലുള്ള വിയപ്പിന്തുള്ളിക്കുള്ള തുടച്ചകുളിയും. ഏതു താവത്തേയും വീശിക്കേണ്ടതും. അപ്പോൾ, കന്ന വിചാരിച്ചുനോക്കും, നിരാഗതയും പരിചരണം എത്ര പരമോദാരമാണ് അതുകൈഞ്ഞെന്തായി മുകൾപ്പുരപ്പും കാണുന്ന കെട്ടപഠകക്കേളിയും കില്ലുകളുള്ളിട്ടും ഒന്നു മാറ്റിനേന്നുമുള്ള, അപ്പോൾ കാണ്ണാം, അതിനും മിനസ്വും മാത്രവും. മാ, ഒരു നിരാഗനും എന്തായ സുവമാണ്! അന്തരിക്ഷം അടഞ്ഞവിണ്ണാലും വാരിയി വാറിവരണ്ണാലും അയാളിടെ വിടന്ന് വിള്ളേണ്ട ശ്രദ്ധയകമലത്തിൽ ഒരു പുഴുക്കണ്ണതും വന്നാചേരാറില്ല. മിനിത്തിള്ളുന്ന മുഖചന്ദ്രനിൽ കണഞ്ഞനപ്പോട്ടും തൊട്ട് കാണാറില്ല. ഏന്തിലും അയാളാനന്തിജ്ഞം, ഏതിലും അയാൾ പുഞ്ചിരി പൊഴിജ്ഞം.

ലോകത്തിലെ കൂളിനാരകാളിം കൊലപാതകിക കൂളിക്കാളിം നാം അധികം ദേഹപ്പേടേണ്ടതു നമ്മൾക്ക് നേര പത്രിയിരിജ്ഞന കൂളിനാരയും കൊലപാതകികക്കൂളി യുമാണ് പുരത്തുള്ള കൂളിനാക്ക് കത്തിക്കവത്വാർക്ക് കഴിയാത്ത പലതിനൈയും അകത്തുള്ളവർക്ക് കവന്നടക്കം. പുരത്തുള്ള കൊലപാതകികക്കൂളിക്കും കെടക്കവാൻ കഴിയാത്ത പല ജീവിതങ്ങളേയും അകത്തുള്ളവർക്ക് കാണ്ടിനാം. അതിനെ മനസ്സാത്മാവിനെ, നാഡ്യം ചെത്തവഴിയിൽ കിടക്കുന്ന ശവത്തെയെന്നവോലെ, അദ്ദേഹാട്ടമിദ്ദേഹാട്ടം വലിച്ചിഴ്ഞുന്ന വിചാരവികാരങ്ങൾ ഒരു നിരാഗന്നില്ല. നാലു പേരും നന്നായിക്കണ്ണാൽ അധികാർക്ക് കരിഞ്ഞലും തലവിനും ചൊരിയാറില്ല. അന്നുകുടെ അഭിപ്രാധികാരിയിൽ പോരുതിമട്ടി അധികാർ ചെത്തിതെന്തെങ്ങാത്ത ചുമങ്കളിൽ ചെന്ന മാനനാറുമില്ല. അധികാർക്ക് ഒരു ദിവസം കുടുംബത്തിനെ വികാരച്ചവലഭമല്ല. അതും, എപ്പോഴും തന്റെത്തിലും തരവാടിത്തത്തിലും കാല്പനികളും.

തെച്ചമിനക്കിയ തെളിവെൻകണ്ണാടിയാണ് നിരാഗത. നിതരാം നിരാഗനാക്കേണ്ടാൽമാത്രമാണ് കരാർ അധികാരിയും കാണുന്നതും. വേദാന്തികർ വിരാമമെന്നു വിവാദം നടത്തുന്ന അതു അതുമുസാക്ഷാത്കാരം, നിരാഗതമുലമല്ലെന്നില്ലിരുന്നതും? നിരാഗതമുഖ്യമായ നിരാഗനാരാണ് മഹിതനാരായ മാതനിപ്രവരനാർ. അവരുടെ വെരാഗ്രം നിരാഗതയുടെ പദ്ധ്യായമല്ലാതെ മരും നാമല്ല.

പരവക്കത മനഷ്യമനസ്സിന പതം കൊടുത്ത് അർപ്പിയും അയയ്യും പുരട്ടുന്നതു നിരാഗതയാണ്. എത്ര പണിത്തരത്തിൽ വാഹനത്വിയം തൊട്ടാൽ ചൊട്ടുന്ന മരംപുഴയും നിരാഗതയുടെ നേരിയ കൈപ്പേജമാറരുമോ കീഴേപ്പാർക്കുന്ന മാറ്റും മാധുരിയും തുടങ്ങി, പങ്കചെപ്പുറും പിഡിയംപോലെ പതംവീഴ്ത്താം. നിരാഗത കുട്ടത പാരക്കു കുറെ മിറാത്ത പുന്ദ്രക്കാക്കി മാറ്റിക്കുള്ളും, കരാളമായ കിരാളത്തെ മനോജ്ഞതമായ മലർഖലാക്കി മാറ്റിക്കാണിക്കും.

മനഷ്യൻറെ അറന്തശ്രദ്ധക്ഷുസ്സുകൾക്കു കാഴ്ചയും വെളിച്ചുവും നൽകുന്ന ഒരെങ്ങനെമാണ് നിരാഗത. അതു മായുള്ളതു ബോർഡാമാറുമാണ് ഒരു കണ്ണിഴിച്ചു പരിത്വസ്ഥിതി കുള്ളു പഞ്ഞവേക്ഷണംചെയ്യുന്നതു് അപ്പോൾത്തെന്നായാണ് സംഗതികളുടെ സുക്ഷ്മസ്വഭാവം കണ്ടുപാശ്ശേന്നതു്. അതശൈക്ഷ്യാലങ്ങളിൽ അന്തോട്ടമിണ്ണാട്ടം അടുക്കുളിച്ചു കൊടുക്ക കഴിയുന്ന ഒരുവന്നേക്കാ, ലോകസമുദ്രത്തിനെന്നും അടിത്തട്ടിലേക്കു് ഒന്നാഴ്ചനിരുത്തുവാൻം അവൻടെ തിളങ്ങുന്ന തത്പരതാങ്ങളെ തള്ളിയെടുക്കവാൻം അവുന്നു? അതെ, നിരാഗതതന്നെന്നാണ് തത്പരജ്ഞന്നതിനെന്നരുത്തായ.

നിരാഗതയിലാണെങ്കിൽവന്നുവെന്നുവും ഒരു കണ്ണവോലെ കാണാം കഴിച്ചും; സുവർഖിഃവാഞ്ചേരി സമരപ്പിയോടെ അറന്തവീജ്ജുവാൻ സാധിക്കും. അയാൾക്ക് കണ്ണിലും കട്ടം മരതയുമില്ല, വിമരജുമില്ല. മനോജ്ഞതമായ മലർഖലാടിയേയും, പുലരിയുടെ തുകിലുന്നത്തുന്ന പാശ്ചാത്യാലങ്ങൾക്കും, ചോട്ടിച്ചിരിച്ചു പതരിപ്പായുന്ന പുണ്യങ്ങൾക്കും,

ലക്ഷ്മീയും, അരതുപോലെ, ചേറുചേൻ ചളിക്കളുതോയും, കണ്ണാലരംജ്ഞന ക്ഷൃഷ്ണക്കളേയും, കുടകുദ്ധാൻ കർക്കിരിക്കവാരതേതയും ശ്രയാർഥ സമഭാവനയോടെ വിഭാവനംചെയ്യും. പട്ടമതതപോലെ, പട്ടടക്കഴിയും അയാർഥ ക്ഷേമിതമാണ്. ഇളംകിളികളുടെ കളികളാലുവത്തിനാം ദണ്ഡിതരുടെ ദയനിയരോദനത്തിനാം കനാപോലെ തെവികൊട്ടകൾ.. പുലർപ്പുവിന്റെ പുഞ്ചിരിയേയും കുഞ്ഞുപ്പുട്ടനവത്രുടെ കണ്ണനിരിന്നേയും ഏകാഗ്രം ഉറുനോകൾ..

ആതമപ്രകാശകമാണ് നിരാഗത. നിരാഗതയുടെ നിരക്കിൽ തക്കവ്യാഴാണ് കരാതമാവിന്റെ ശരിയായ മാറ്റം മനോധാരിതയും പൂത്രം വരുന്നതു്. ചക്രവർത്തിൽ പൂഴിനാ ചളിപ്പരണ്ടകിടക്കനാ പല പല ആതമാക്കളും നിരാഗതയിന്നേൽ അമത്തുംശ്ശ നോക്കപ്പോഴാണ്, നിരാഗതകൊണ്ട് തുടച്ചമിന്നക്കുന്നോഴാണ് നിരവും നിംബലതയും പുണ്ണന്നതു്

മഹത്പത്തിലേജ്ഞു മലക്ക് തുംനിട്ട മനിവാതിലാണ് നിരാഗത. നിരാഗതയിലൂടെ കാലിടരാതെ കടന്നപോരവാൻ കഴിഞ്ഞ ആതംതന്നെ കാനനപെട്ടതിൽ എത്തിച്ചേരാതിക്കന്നിട്ടില്ല. നിരാഗതകൊണ്ട് കന നീരാജനംചെയ്യപ്പെട്ടാൽ അവന്നു് കൈ സവിശേഷചെവത്തും ചേരാതിരിജ്ഞയില്ല. ലോകത്തിലെ പല പല ഉക്കണ്ണപ്പുള്ളിയായ ഉക്കണ്ണപ്പുലാത്മകളും ഉണ്ണന്നിട്ടുള്ളതു്, നിരാഗതയുടെ നിഗ്രഹതയിൽനിന്നാണ് “പുന്നനാം പല കാവും കണ്ണന നിവേദിച്ച പുന്നാന്”ത്തിന്റെ പുതാത്മാവിനന്ന തട്ടിയുന്നതിന്തു പുതുവിഹംജന്മായ നി

രാശതയാണ്. മെച്ചരയശസ്ത്രിയായ മെപ്പുത്തുതിനേരു മഹിതാത്മാവാക്കട്ടെ, പരവരിധാസജന്മായ നിരാശത കൂടം പിടിച്ചുകളക്കിയപ്പോഴാണ് ഉണ്ണൻമുഖമായതു്. ഈ തൈനെ നോക്കിയാൽ ലോകത്തിലെ മഹാത്മാക്കൾ മുഴുവൻ നിഃഭറ്റ നിരാശതയുടെ തട്ടിത്തടയലിൽനിന്നാണ് ഉയൻവനിട്ടുള്ളതെന്ന കാണാം. നിരാശത മഹാശ്രദ്ധ ദായത്തിനു, ചള്ളിക്കളുള്ളതിനു ചെന്നാമരയെന്നവല്ലോ സെന്റാഡ്രാ ചേക്കുന്നു.

നിരാശത അതുകൊണ്ടോലെ അരു വിശാലമാണ്; സമുദ്രംവോലെ അരു ശംഭീരമാണ്; പാരിടംവോലെ അരു മനോഹരമാണ് നിത്രുടീഷ്ടങ്ങളായ നക്ഷത്രങ്ങളും ഒരു നിലാവുതിക്കുന്ന പുണ്ണംചരുന്നും അതിലുണ്ട് തിളങ്കിവിള്ളുന്ന തത്പരതയുള്ളും പഴപ്പുത്തിയ പചിഴക്കാടികളും അതിലുണ്ട് പച്ചവിടിച്ചു പുൽത്തകിടികളും മണം വീതുന്ന മലർവാടികളും അതിലുണ്ട് അതാരെയും സാന്തപ്പംപെട്ടതും, സമാധാനങ്കൊള്ളിയ്ക്കും. അതാരിലും ഉത്സാഹം കലത്തും, ഉന്നേഷം വളരുത്തും. അതാക്കം കെട്ടുകും കൊടുക്കം, കോരിത്തരിപ്പുണ്ടാക്കം. നിരാശതാവശഗനായ കരാർക്കൾ അതുകൊണ്ടുനിൽ പാരിപ്പൂരകാം; തിരമാലകളിൽ നിന്തിക്കൊള്ളിയ്ക്കും; പുൽത്തകിടികളിൽ കിടന്നുകൂട്ടാം.

പ്രകൃതിതന്നെ പലപ്പോഴും നിരാശതാമുകമായി അരുന്നിരുന്ന തത്പസമിച്ചയങ്ങൾക്കു മഹാഭാഷ്യമെഴുതാറുണ്ട്. പ്രപഞ്ചത്തിനേരു നശപരസപരാവത്തെ സുവർണ്ണച്ചായത്തിൽ ചീണ്ടും വീണ്ടും പച്ചക്കാണിയ്ക്കുന്ന സുമധുരസ

സ്യു, തത്പരതയെല്ല തകലിപികളിൽ തപ്പിക്കണില്ലെന്ന
അരനവത്താകാശം, തിരമാലകോണ്ട് ലോകത്തിന്റെ പരി
വർത്തനൾിലെത്തു പിന്നേയും പിന്നേയും പരിപ്പില്ലെന്ന
ഹാഹാവാമം—ഈവയ്യെല്ലാം അതു കമാഡാഷ്ട്രഗുട്ടത്തിലെ
കാഴ്ച ചെരിയ എടുമാറ്റം!

২৬১

നിങ്ങളും മടിയന്നാരാവണം — അതഃണം വേണ്ടി
അതുതന്നാണ് ലോകത്തിനാവല്ലും അന്നറ
മവും. എൻ പലപ്പോഴിം സപ്ലാനാറുള്ളതു്, മടി
യന്നാരെക്കാണ്ട് നിരണ്ട കയ ലോകത്തയാണ് അ
ങ്ങിന്നായാണാണ്ടായെക്കിൽ, അഥ ലോകം ഇന്നത്തോടാണ്
എത്രയധികം സുവക്രമായേണ്ടോ. എന്നിങ്ങുറവും അരു
നന്ദിക്കായകമായിനേതാണാറുള്ളതു് കയ മടിയന്നക്കണ്ണിച്ച
മധുരാലാപമാണ്. എന്നതായ സുവാണ്ണയാളുണ്ടാവില്ല
നന്തു്! ലോകത്തിലെ എതാവത്തിനാം അയാളെ അ
യാളുടെ അതാന്നസപ്ലാന്തിൽനിന്നാം ഉണ്ടത്തിവിട്ടാണാ
വില്ല. എത്ര ഭക്ത്യന്തിനാം അയാളെ കന ഭേദപ്പില്ല
വാൻ ശേഷിയില്ല. എത്ര കൊടക്കാറിലും അയാൾ കല്ല
ങ്ങിപ്പോവില്ല. അയാൾക്കുപ്പോഴിം കയ ക്ഷമജീവിക്കു്, സ
മാധാനമുണ്ട് എതിലുംബായ സന്ദേശാശ്വരിക്കു്, സാവ
ധാനമുണ്ട്.

മടിയുടെ മനോഭ്രതമായ മനഹാസത്തിൽ മതിമയ
ഞാതത മനഷ്യനില്ല. അതിനേരു സണ്ണം മായ സാമ്പാ
ം തത്തിൽ സംസ്ഥാപം തോന്നാത്തവാമില്ല. മനഷ്യൻ എ
റവുമധികം അതാന്നില്ലെന്നതു മടിയുമായി നമ്മസംഭാഷ
ണം ചെയ്യേണ്ടാണ്. മടിച്ചിരില്ലെങ്കു്—മടിയുടെ മന
മായുള്ള അത്രമന്ത്രണം കേൾക്കുക— എത്ര സുവാശം കനാ
ണ്! മടിയുടെ സംഭാഷണത്തിന് എത്ര ധാരിതമാണ്!

എന്തു ചിന്മാരിയാണ്! എങ്കിൽ സന്ദർഭത്തിലിയാണ്! മനുഷ്യവർ സൃഷ്ടിയെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ, അകാശം അടച്ചുപൂട്ടുവാൻ, മഹാമരൈ വെട്ടി മഹാജ്ഞി നികത്തുവാൻ വെറുതെ കിടന്ന സാമ്പസ്ത്രങ്ങോൽ, മടിയുടെ മടിത്തട്ടിൽ വിനുമിക്കുന്നവൻ അതു നോക്കി മനസ്സിലാനുംകൊള്ളണണാവും.

മടിയുടെ മധ്യരച്ചംവനമേല്ലോവാൻ കരിപ്പുള്ളം സാ
ധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ക്രവഗൾറ കമ ക്രറേയേരെ കഷ്ടത്രമാ
ണ്. അതു ഭാഗ്യംകൊട്ട മനസ്സുനെനക്കാണ്ടേബാൾ എന്നില്ലെ
നന്നനു അനുകൂല തോന്നാറുണ്ട് തീരെ മടിയില്ലാത്ത ഒ
രാളിടെ ജീവിതം എന്തു വരച്ചത്തുനായിരില്ലോ! അയാളു
ടെ എഴുകയം എന്തു കരിനമായിരില്ലോ! വിചാരവികാര
ങ്ങൾ എന്തു വിശ്വാസാളിം വിലക്കുന്നതേളുമായിരില്ലോ! അ
യാളിടെ ജീവിതം എപ്പോഴും പിടഞ്ഞുംകൊണ്ടാണ് അതു
മതുമർത്തനായ മനസ്സുനു ദിവസാളിൽ കേരു കാർവ്വെ
പ്പിള്ളം എന്തു സാധനങ്ങൾം തട്ടിമരില്ലെന്നും, എന്തെല്ലാം
ദിക്കിൽ ചെന്നമട്ടുണ്ടും, എന്തെല്ലാം തട്ടിയടങ്ങുണ്ടും. ഈ
ങ്ങിനെ മടിയില്ലാത്ത ഒരു മനസ്സുന്നർ എപ്പോഴും പരിഞ്ഞാ
മിച്ചു കാലിടരിക്കേണ്ടുള്ള ജീവിതം— അവും, എന്തു വരി
താവകരമാണ്!

ഒരുപാട്ടുണ്ടാക്കിൽ, മടി കലാവാസനയാണ്. ഒരു കലാലോലൻ എഴുപ്പും ഒരു മടിയനായിരിക്കും— ഒരു കവിയെ നോക്കിക്കൊള്ളും, ഒരു മടിയനായിരിക്കും. ഒരു ചിത്രകാരനെ പരിശോധിച്ചുള്ളൂളും, മടിയനായിരിക്കും. ഒരിന്തുവാഹിനെ പരാമർശിച്ചുള്ളൂളും, മടിയനാ

കുറിപ്പും. ഒരു ഗായകനെയെടുത്തുനോക്കു, മടിയാണവാ തിരിപ്പില്ല. കലാവാസനെയെന്നതു വളരെ മിറിസ്സും മാ ദ്രവ്യമുള്ള കനാൻ. അതുണ്ടോ, ഒരു പ്രതിഗാനം സ്വാധീനമാണോ ചോകനോ? മടി സാമ്പ്രദയത്പത്തിനേരു ലക്ഷ്മണമാൻ' മടിയില്ലാത്ത ഒരവന്നു സംഗതിക്കു സാഡയാനമൊന്നു വിക്ഷിപ്പിച്ചവാനാവില്ല; അവയുടെ വില എറിഞ്ഞും അസ്വപ്പില്ലാവാണും അഭിനവിപ്പിച്ചവാനമാവില്ല. പനിനീപ്പ് വു എത്രയെക്കിലും പുണ്ണിരിക്കുംതുടെ, പാട ഞേരം എത്ര തവണയെക്കിലും പച്ചപ്പുട്ടു മാറിമാറി ഉട്ട തുടക്കാംതുടെ, കണികക്കാനും എത്ര പച്ചപ്പുട്ടിൽ കോത്തതുടക്കാംതു ചൊൻകാണിനിച്ചാൽത്ത്' എത്രയെക്കിലുമനാശിനുടക്കാംതു കുടു, വക്കികൾ പച്ച തരത്തിലും അഭിനവാനും ഏ ഗ്രയെക്കിലും അല്ലവിച്ചുകൊംതുടെ,—ഈവയെന്നും ഒരു മടിയില്ലാത്ത മനസ്സുനും സാമ്പ്രദയത്പരില്ലാത്ത എങ്കി ത്തിൽ ഉല്ലാസമോ ഉന്നേഷമോ ഉണ്ടാക്കുവില്ലതനെ. വയു, ഒരു മടിയന്നല്ലാതെ ജീവിപ്പിച്ചവാൻ ഏനില്ലെ വയു.

മനസ്സും അനന്തരയും അവിന്തം അവിന്റെ അനേപിച്ചുകൊണ്ടിരിപ്പുന്നതും അത്രാത്തിപ്പേട്ടുന്നതുമായ ആ സുഖജീവിതം പാസ്സുവര്ത്തിൽ മടിപിടിച്ച ജീവിതമെല്ലോ? ഒരു മടിയന്നാവുക—ഈതു വിചാരിപ്പിച്ചേംതന്നെന്നും കോരിക്കുമ്പോൾക്കൊംളിപ്പേ? ശരിപ്പോ? ഒരു മടിയന്നാവാൻ തരപ്പേട്ടാലെത്തു നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെന്നാവും? ഇങ്കു ഇങ്കുത്തന്നെന്നും അമന്ത്രിപ്പിക്കുക, കിടന്ന കിടപ്പിൽത്തന്നെന്നും ലവന്നകിടക്കുക—ഈരിപ്പിച്ചവാനും കിടക്കുവാനും സാധ്യാനവും സമാധാനവുമില്ലാതെ ഏപ്പോ

ഴം മുളിപ്പുമനയിൽ റുതം തുള്ളുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദമാ ണ്ണന്ന പ്രമാഖ്യിക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ നിങ്ങൾക്ക് തോ നാനില്ലോ? കെട്ടവിണ്ണത്തത്തും കൊട്ടവിരിക്കാണ്ടതുമായ പരിത്സമിതിയിൽനിന്നും കടക്കാൻ മടിയുടെ കൂളിരി ഉംകൈത്താലോലത്തിൽ കണർച്ചിയ്ക്കിടന്ന സകളുമ ധൂരണാളായ സന്ദേഹസപ്താഞ്ജലി കണ്ണുകൊണ്ട് അടുന്ന ഓരു ന്ത്യാഖ്യാനാംഗദിന്ദ്രജീ—ഇതുതന്നെയല്ല ധമാത്മാവും ജീവിതം?

മടി സാമാഖ്യികനായ മനസ്സുക്കതിരിജ്ജു് കയ കടി എത്താണ്ണാണ് അതു് ഏറ്റേണ്ടാട്ടുന്നില്ലാതെ കതിച്ചുവായുന്ന മനസ്സുന്ന പലപ്പോഴും അവത്തിൽനിന്നും അപേക്ഷ ടത്തിൽനിന്നും രക്ഷിജ്ജുനു. മടി ഏന്നാണ്ണില്ലായിരുന്ന വെക്കിൽ, ഇതിനുന്നതുന്നേ മുമ്പുതന്നെ ലോകം പോട്ടി പ്പോടിത്തുപോകമായിരുന്നു. മനസ്സുസമുദായം ഏറ്റു സാമസ്യങ്ങളിൽ ചെന്ന ചാട്ടമായിരുന്നു? മടി ലോകത്തിലില്ലായിരുന്നവെക്കിൽ, മനസ്സുസമുദായം ഏതെല്ലാം ചെക്കിയുള്ളിൽ അതു് നാപോകമായിരുന്നില്ല! ഏതെല്ലാം കുട്ടിയുള്ളിൽ അതു് നാപോകമായിരുന്നില്ല!

ലോകത്തിന്റെ സപ്രസ്ഥിലമായ പ്രക്തിതന്നെ ചിഹ്നം; മടിയില്ലായും അതിന്റെ വിക്രതിയും. നോൺ, കൈ ചെടി വളർവ്വുന്നതു് എത്ര മടിയോട്ടുടക്കിയാണോ! കൈ കായ വലുതാവുന്നതു് എന്തൊരു മടിപ്പിടിച്ചു മട്ടി ലാണോ! അതു കുറേറ്റു കുറേറ്റുയായി വലുതാവുന്ന. കൈ ചെറിയ ചെടി പെട്ടുനു വലുതായി താന്നായുംതീയ തടിവേടകളോടും അതുണ്ടിരിയെ അടിവേടകളോടും സ്കൂളിയ കൈ പട്ടം നുറുന്നു മരമായാൽ എന്നു ഭംഗിയാണുള്ളതു്? കൈ പു വിടരുന്നതു മടിയുടെ മടിത്തട്ടിലപ്പേ? അതു ഇത്തുണ്ടിത്തുണ്ടിയി മെഡ്പു മെഡ്പു വിടൻം അഴകും അഭിരാമ തന്നു പുണ്ണം. പത്രങ്ങൾപുതുക്കുക, ഉദ്ദിഷ്ടയുള്ള ബാലാ ക്കണൻപോലും എന്നു വലിയ കൈ മടിയന്നാണോ!

അരപ്പോർ, സൈനസ്യമിരിജ്ഞുന്നതു് മടിയിലാണോ ചെതോമാരിണിയായ കൈ ചെന്താർപ്പിക്കും, അവളും ഒരു അതജനറലുമായ മടിയേയും മുടിവായ പദ്ധവിന്റാസ തേതയും വിട്ട് വിയത്താലിച്ചുടാടിനടക്കവാൻ തുടങ്ങിയാലതെന്ന കമ എന്നതാവും? അവളുടെ തുണിനാറിയിൽ ചിത്രകും ചേക്ഷണവാൻ സാവധാനമില്ലാതെ ചാന്തിച്ചതു് ഇഴക്കിനെത്തുണ്ടിവാനാണു ഭാവമെക്കിൽ, അരപ്പോഴെത്തു സ്ഥിതിയെന്ന വിചാരിച്ചുനോൺ. വിവിധരാഗങ്ങളെ ആ ലാപിച്ചുകൊണ്ടു് മനം മനം കഴക്കിക്കൊണ്ടിരിജ്ഞുന്ന കൊച്ചുകവികർ പെട്ടുനു കലഞ്ഞിമിരിഞ്ഞു നാരഞ്ഞു പതിന്തു് ഇരുതലമട്ടിപ്പുംതന്തുകൊണ്ടിരിജ്ഞുന്ന നിർത്യരിണികളായി വേഷം മാറിയാൽ, എന്താണൊരു സുഖമുള്ളതു്? ഉറങ്ങളിൽ കൂദചില്ലകളും ദേശം മുടിപ്പല്ലവനേ

ടേജും-സ്ഥാനത്തു തടിച്ച കൊന്ധുകളിലോ പഴുത്ത ശ്രദ്ധകളിലോ മാറ്റുമായാൽ യല്ലോ ചന്തവുമുണ്ടാ? പിന്നെ അതുരാണ് അരവയുടെ നേക്ക് തിരിത്തുനോക്കാൻ?

എന്തിന്യിക്കും, മനഃപ്രാജ്ഞനു അനവധികാലത്തു മടിയില്ലോത്തു സ്വപ്നാവംകാരണം ഈ ലോകസൗന്ദര്യം തന്നെ നശിച്ചുവോയിരില്ലെന്നു. പച്ചപിടിച്ച ഘർഷ്യും നുകൾ പട്ടിരുന്നപട്ടണങ്ങളായി തുപാന്തരപ്പെട്ടു; ശാന്തങ്ങളിലോ എക്കാരതങ്ങളിലോ മായ പ്രദേശങ്ങൾ സദാ ഇരുവും കുമ്ഭവും ഘുണവയരായി. വൈക്കിളികളിലും ഘുമ്പുവിജ്ഞ പകരം യത്രങ്ങളിലും കണ്ണാക്കളും മായ കുക്കാരമായി. കളിരോധം വള്ളിക്കടിലുകൾ തുറുമക്കെട്ടിങ്ങളായി മാറി. അടിപ്പാടി മനസ്മനംചെയ്യുന്ന ഘുണകൾ അവിടെ യവിടെ അണ്ണാകെട്ടി മടിജ്ഞപ്പെട്ടു. കനകളിലെ ഘുണവും ലയായ ഘുണവും പിച്ചിച്ചിന്തക്കളുണ്ടു. നോക്കു, മനഃപ്രാജ്ഞനു മടിയില്ലായും ഈ സുന്ദരമായ ലോകത്തെ എത്ര പിക്കത്തുവും വിന്റുപവുമാക്കിക്കളുണ്ടു!

അതുകൊണ്ടും, ഈ വളരെക്കാലത്തെല്ലാം ലാമും മടിയണ്ണാരാധ്യക! എപ്പോഴും വിയത്താലിച്ചോടിനടക്കാതിന്തിരില്ലുക! മടിയുടെ മഹർജ്ജന്യന്തിൽ കൊടുന്ന കരേ സുവാസപ്രാണം കാണുക!

ଦେବମାତାଙ୍କୁ

മനോരാജ്യം

പ്രൂഹയകാലത്ത്, അരറാമില്ലാതെ അനനകമില്ലാതെ കിടന്ന അതു ഇലപ്പുരുഷിന്ന മുകളിൽ, ഒരു ചൊറിയ പേരാലിലയിൽ തന്റെ ഓമനക്കൈക്കൊണ്ട് ക്ഷത്തിക്കാൽവിരു പിടിച്ച വായ്യലരിലിട്ട് മനോരാജ്യത്തിനെന്ന് അന്മി ഞ്ഞപ്പുരിൽ റക്കിന്മക്കാണ്ട് കരിളംപെപതൽ അദ്ദിനെ മലന്മ കിടന്നിരുന്നു. മുലോകത്തിനെന്ന് മുലകന്മായ അതു കൊച്ചാത്മാവിന്നാണോയ അന്നാതെത്തു മനോരാജ്യത്തിനെന്ന് മധുരപ്പലമങ്കേ ഇന്നാതെത്തു മനോച്ചമമായ ഈ പ്രവശ്യം!

എല്ലാ കാച്ചിഡംബരക്കു പിന്നിലും ഒരു കാരണമുണ്ട്. എല്ലാ സ്വർജ്ജികർക്കു പിന്നിലും ഒരു മനോരാജ്യവുമുണ്ട്. ലോകത്തിലും എല്ലാം, ഒരു തരം മനോരാജ്യത്തിനെന്ന് ഉരുക്കരുണ്ടയിലിട്ട് വാത്തെട്ടുക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഉലക്കിനെ പൊന്നപുത്രനു ഉണ്ണല്ല നിശിമത്തിനെന്നു നിസ്ത്രേഖ്യവും നിന്നിമേശവുമായ നീണു മനോരാജ്യത്തിൽനിന്നുണ്ട് ഉചിച്ചയകന്നതു് ഉണ്ണിനടക്കിയിൽക്കിടക്കുന്ന വിഞ്ഞിനെന്നു പയ്ക്കരെക്കാലതെത്തു മനോരാജ്യമാണ്, പിന്നീട് പുംകര ജീവി നിരഞ്ഞതും പച്ചിലകൾ തിന്തിയും മാമരങ്ങളായി തത്തിക്കന്നതു്. നമ്മുടെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ പാറിപ്പുംകുന്ന പക്ഷികൾ, മുക്കുങ്ങായ മുടക്കപ്പുക്കുള്ള മനോരാജ്യത്തിനെന്നു ചെക്കാടിക്കൂറകളാണ് ചുരുക്കത്തിൽ, പ്രവശ്യത്തിലും കാരോ ഭീവിതത്തിനെന്നു ഉരജവംപോലും മറ്റൊന്തിനെന്നു എത്തരയന്നില്ലാതെ മനോരാജ്യത്തിൽനിന്നുണ്ടെന്നു.

നാം അധിവസിച്ചപോയന്ന ഈ ലോകം ഇംഗ്രേസ് നെറു മനോധർമ്മത്തിനുള്ള ഒരു മൺിമന്ത്രിരമാണ്. അതു പുരാതനവും മനോധർമ്മവായ മാളികയെ മനഷ്യൻ്റെ മനോധാരജ്ഞം നിസർജ്ജചാരവായ നിപുണതയോടുള്ളടച്ചതാണ്! അതു നാശ വെള്ളിപ്പുറിയും കേട്ടപാടുകൾ തീർത്ഥം പരിരക്ഷിച്ചിരുന്നോയും. അതിലെ അത്വാസം എത്ര സുവക്കരമാണോ, എത്ര സൗകര്യമുള്ളതാണോ! അതിനെറു നിമ്മാണം എത്ര അതുള്ളതകരമാണോ! ഇന്നു മനഷ്യൻ വിശ്വിനെറു മറ്റൊരു നക്ഷത്രങ്ങളാക്കന്ന കൊച്ചുക്കമാരന്നാഭോട്ടംപും അതു നീണ്ടോട്ടിക്കളിപ്പുണ്ടോ. അനവധി അക്കലെ നടക്കന്ന പ്രസംഗങ്ങളിൽ പാട്ടുകളേരികളും, ഗ്രഹപ്രാന്തത്തിലൂടെ അതിന്താഴുകന്ന നിർബന്ധത്തിനെറു അല്ലരാത്രിക്കിലുള്ള ഇന്ദ്രാവതിപോലെ, തന്റെയുടെക്കലേപ്പും മാറ്റം മാറ്റം നടന്ന വരുന്ന നവോദയയായ കാമനയുടെ കാർത്തത്തുക്കിലുക്കം പോലെ അത്രയും അടച്ചതും അത്രയും വ്യക്തമായി സ്വന്തം മുരിപ്പുള്ളിപ്പിനും ചെവിക്കണാണോനിപ്പുണ്ടോ. എത്ര സ്വാം പ്രകാശമാനങ്ങളും നാം സാധിച്ചവെച്ചതു, തീച്ച യായും ഉത്തക്കൂട്ടുമായ മനോരാജുത്തിനെറു ഉത്തമഹപല്ല മായിട്ടാണോ. ലോകത്തിലുള്ള അന്നേകം മഹാന്നാഭോടെ നിരവധികാലത്തെ നിരന്തരമായ മനോരാജുമാണോ ഈ വയ്യെയ്യല്ലാം കണ്ണപിടിച്ചിട്ടുള്ളതും എന്നവേണ്ട, ഇന്നു ലോകത്തിൽ എത്തെല്ലാം സുവാസംകൂട്ടുന്നുണ്ടോ, അതു വയ്യെല്ലാംതന്നെ മികച്ച മഴനാരാജുത്തിനെറു അഭ്യമസ്സ്

നൗന്തദ്ദീശൻ‌ ലോകത്തിൽ ഈ നാവനരായിട്ടുള്ള ഏതുതരം കണ്ണപിടിത്തങ്ങളും ഏതുതരം വിജയങ്ങളും ഏതുതരം ഉത്സാഹങ്ങളും ഏതുതരം ഉത്സവലെതകളും, മനോരാജും ഏതനാനില്ലായിരാശവകിൽ, കണികാ സ്നാനപ്രോഥം കിട്ടുമായിരുന്നില്ല. ഹാ! മനോരാജുമേ, നാ നീറ മാഹാത്മ്യം ഏതു അത്ഭുതാവധം! നിനീറ പ്രാഡ വം ഏതു അവസ്ഥനിയം! നീ അപാരതയെപ്പാലും നി നീറ ഉണിച്ചെപ്പുലിട്ടച്ചവയ്ക്കുന്ന; ദേശന്ത്വാടകക്കൂ കൈച്ചുണിൽ അഞ്ചലനാതുക്കുന്ന; മഹാബീഡിയെ വെറും കൂളനുചാലാക്കി മാറിക്കൂട്ടുന്ന. എന്തിന്റെയാലും, എ തു മോമനവില്ല!

വെളിച്ചത്തിലേക്കും, അന്താനത്തിലേക്കുത്തുവാനാ സ്നാനം, മനസ്സാത്മാവു് എപ്പോഴും ജിജന്നാസയുടെ ചി രക വിക്രതി പിടിത്തത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. അതാനിയാവു ക എന്നാവെച്ചാൽ, ശരിക്കു ചരിയടക്ക, മനോരാജുക്കാരനാ വുക എന്നാണത്തം. കാരോ അതാനിയും മനോരാജുക്കാ രനാശൻ; അപ്പേക്കിൽ, കാരോ മനോരാജുക്കാരനം അതാ നിയാശൻ. മനോരാജുക്കാരൻ അപ്പോഴപ്പോൾ ആരുംതതി ലേക്കു് അധികമധികം ആരത്താഞ്ഞതു് വലിക്കപ്പെട്ടുന്ന; കാരോമാനിന്നേറയും സൃഷ്ടാവസ്ഥയുടെ അശായതയിലേ ക്കു ചുന്ന ചുഴിത്തു് ചെന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്ന. അയാൾ ആരുംമല്ലെന്നുള്ളാശൻ, അടിത്തട്ടിലെത്തി മരണത്തെ കണ്ണ ത്രസ്സാശും ഒക്കംപുരസ്സിലേക്കു പൊന്തിപ്പോണ്ടി, അപാര തയുടെ മറുപ്പാതെത്തതി ഇംഗ്രേസെ കണ്ണത്തുന്ന. കു വിൽ, മരണത്തിലുള്ള ജീവിതത്തെയും ജീവിതത്തിലുള്ള

ഉണ്ടാക്കാത്തയും ഇരുപ്പരന്നില്ലെങ്കിൽ മരശ്ശുരുന്നും മരശ്ശുന്നില്ലെങ്കിലും അവയാൽ കണ്ടവിടില്ലെന്ന്.

മനോരാജ്യം മരശ്ശുന്നൻറെ ജീവിതത്തെ സഹാധാന ചെയ്യും സത്പുളണാതെകവുമാക്കുന്നു. അതുമേൽ കെട്ടപിണ്ണംതും തമോഗ്രാമപ്രധാനവുമായ താഴീനു പടിഞ്ഞാലെ അവ സാധാരണജീവിതത്തിൽനിന്നും കൗത്യത്തിൽ ഒരുപണി സഹൃദാനം സാത്പീകരിക്കുകിയിട്ടിട്ടും വാൻ ഒന്നാരാജ്യത്തിനു മാത്രമേ സാധിയ്ക്കും. ഒരു മനോരാജ്യ ക്ഷാരനു കരിഞ്ഞലും കെപ്പുറ്റത്തിലോ കെപ്പുസ്ത്രത്തിലോ ഒരുക്കയില്ലെന്ന്. അവയാർക്ക് ഏറ്റേപ്പാഴും സുവഭംഗ്, സമാധാനമുണ്ട്, സംത്രൈഡിജുണ്ട് ഇട്ടണ്ടിൽ വരിയിക്കാത്തുണ്ടാണെന്നും അവയാളെ വലയംചെയ്യാൻ വയ്ക്കും. എന്നാൽ, അതു സമയത്തുതന്നെ അവയാളുടെ ഒരുദയം ദയാദാക്കിണ്ടു നേരുടെ ഉറവാണ്, അനുതാവത്തിന്നും വിളിലമാണ് സ്ഥൂലത്തിനും, പ്രൂമത്തിനും ആ ആർദ്ധോദ്യദയത്തിൽ മാത്രമാണ് വളരുവും വളരുത്തുവും കിടുന്നതും പ്രഭാതത്തിൽ, വിലികളുടെ പല്ലവക്കൈകളിൽക്കിടന്നും താലോലംടംടന ചെറുപുഷ്പങ്ങളുടെ നൃപത്വവും കണ്ണംായ വിസൂച്യാദ്യാം പ്രതാർ വിരിഞ്ഞു അവയാളുടെ കണ്ണകൾ, നട്ടവൊടിഞ്ഞു തല കുനിച്ചു മണ്ണതുള്ളികളിൽത്തിന്ത്തു നിൽക്കുന്ന ഉണക്ക പുൽക്കൊടകക്കുള്ള കണ്ട പെട്ടുന്ന നന്നാന്തുവോക്കാറുണ്ട്. പക്ഷികളുടെ പുംപല്ലവിയ്ക്കും പുക്കിങ്ങളുടെ ഇല തന്ത്രാസ്ത്രിക്കിപ്പിനാമൊന്തു കയ്യാംഗ്രാന്തം കാണിച്ചു തു തന്ത്രവെണ്ണുന്ന കാട്ടവള്ളികളും കണ്ണാനാദിയ്ക്കുന്ന അയാൾ, നട്ടച്ചുവും തീക്കുമായ തീജപാലയേരു തുളന്നു

വിന്ന താഴിൻ തണ്ടകബൈ നോക്കി, മലപ്പറമ്പമാങ്കന്നോ ടെഡ്പും, പലപ്പോഴം ചടക്കനെ നൊട്ടവിപ്പിടാറുണ്ട് തങ്ക വരഞ്ഞു തന്റെ പുന്നന്നനിഛ്വന പുജ്ജിതലതയുടെ പുത്രാവത്രും കണ്ട് അവയ്ക്കു സാധ്യവാദം മുഴക്കുന്ന അഥ യാളിട മുദയത്തെ, കല്പടവുകൾക്കിടയിൽക്കാണു തന്ത അഞ്ചി കഷ്ടപ്പെട്ടിപ്പത്രകഴിയുന്ന വേദകർമ്മ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിജ്ഞാറുണ്ട് അതെ, ഒരു തികഞ്ഞ മനോരാജ്യ ക്ഷാരം കേരെ സമയത്തു മുദയാലുവും ദയാലുവുമണ്ണം

അനുഭവവിരക്കി എന്നതു് ശ്രൂം അനുഗ്രഹിയ്ക്കു ണ്ടുന്ന ഒരു ദിവ്യപരമാന്വല്ലോ. സത്പ്രപണഭയത്തിലെ എത്താന്നിഡനാടം അടത്തുപരക്കാറി അനുഭവിച്ചുറി തന്ത വിരക്കിവരിക എന്നതു് അക്കം അസാല്പുമാണു് എന്നാൽ, ഒരു മനോരാജ്യക്ഷാരാകട്ട, ഏപ്പാറാറിന്നും യും അടത്തു ചെന്നു് എപ്പാറാറിനേയും അവോളിം അതു സ്വപ്നിയ്ക്കുന്ന; എന്നല്ല, പ്രാണയാഗികപശയിൽ അറിയു വാനം അനുഭവിയ്ക്കുവാനം വയ്ക്കാതുവരെയുള്ളടി അയാൾ അറിയുകയും അനുഭവിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് അയാൾ ക്കു പരിചയമില്ലാതെ ലോകത്തിലോനമില്ല: എത്ര സുവ വും അയാളുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എത്ര ദിഃവവും അയാൾക്കു റിഹാം. അഖാളിട ഒരു കാൽ സപ്രീതിലും, മരാറ കാൽ നാകത്തിലുമാണെന്നു തോന്നം. എതാപ്രതേതാടം എത്ര സന്ധാരാടം അയാൾ സമാധാനപൂർണ്ണം നേരിട്ടില്ലോ. അയാൾ വെളിച്ചുത്തു ഉള്ളവയ്ക്കുയും നിശ്ചയപ്പാടുക ഒരു കെട്ടിപ്പുനക്കയും ചെയ്യും. ലോകത്തിലെ അപത്തു കളിം അപകടങ്ങളിം മുഴവൻ കനിച്ചുചെന്നു് ഒരു ത്രുപ്പ

മെട്ടു' അയാളിടെ മുമ്പിൽ വന്നനിന്നാൽ, അതു വിക്ര തന്റെപതിനെറ്റ അനുവദയിൽക്കൂടവായിരുന്നുമെങ്കിൽ രണ്ട് താഴും പിടിച്ചു ചോദിക്കും: “എന്താ, ചഞ്ചാതി, സുവംതനന യാലു്?” കനിലും അയാൾ തുസുകയില്ല, കനിനെറ്റു ഒ സ്വിലും അയാൾ മുഖം തിരിക്കില്ല, കനിനോടും ഏവര സ്വം കാണിക്കില്ല. കൂത്തിങ്ങണെ കരിക്കട്ടുന്നവാരത്തിനെ ഏവരപ്പാടിഡുടെ പുംഗ്രതുപമായി കണ്ണാനുവിക്കും. ചാളി നിരതയ ചണ്ടിക്കുള്ളെത്തു ചെന്താമരയുടെ അമ്മ യായിക്കണ്ടു വന്നിക്കും.

അപാദ്യം ഒരു നാടകരംഗവും മനഷ്യൻ സ്ഥാനിലെ നടന്നംബാണ്; അതിനെ തിരുള്ളീല മരണവും. അതു വീണൊക്കഴിത്തായൽ അവിട്ടന്നേണ്ടു നാടകമില്ല. ഒരു മനോരാജുക്കാർൻ ഈ തിരുള്ളീല പോങ്ങുന്നതും വീഴുന്നതും ഒരു പ്രോഭേ നോക്കിക്കാണുന്നു.

അപോദ്യം അരുംബി മനോരാജുക്കാർൻ? എന്നിക്കു റിഞ്ഞുള്ളടാ. കനാഭാത്രം—അയാൾ ഒരു കവിയേക്കാലിയിക്കിം ഒരു തത്പരതാനിയാണോ’ ഒരു തത്പരതാനിയേക്കാലികം ഒരു ആളിയികം ഒരു ആചിഷ്യാശം? എപ്പാറ്റിക്കുന്നക്കാളുമയികം അയാൾ ഒരു ദേവനായ മനഷ്യനാണോ’ അയാളിടെ ഒ സ്വിൽ ഈ പ്രദാനവും സുന്ദരവും പ്രശാന്തവും അവബന്ധവും അരാന്തവും പരിപ്പണ്ടവും അനുനദമാവുമാണോ’.

